

cosa. La impossibilitat denunciada contravindria, segons el parer d'aquesta part, els art. 3, 117.1 i 149.1.5 CE.

El Tribunal, però, rebutja aquesta interpretació i considera que la substitució de la facultat judicial incondicionada que estava continguda a l'anterior redacció del precepte impugnat per una remissió a altres disposicions legislatives en res no impedeix que els jutges i els magistrats, després de l'entrada en vigor de la Llei orgànica 16/1994, puguin i hagin d'ordenar la traducció d'ofici d'un escrit o document redactat en una llengua oficial autonòmica quan això sigui necessari, això és, quan no el comprenguin, a fi de complir la funció jurisdiccional de proporcionar a tothom tutela judicial efectiva com exigeix l'art. 24.1 CE.

Es formulen dos vots particulars contra aquesta resolució. El primer, signat pel magistrat Rafael de Mendizábal Allende, al qual s'adhereix el magistrat Manuel Jiménez de Parga y Cabrera, manté una crítica global a l'argumentació de fons de la Sentència, tot partint d'un punt de vista interpretatiu diame-

tralment oposat. En aquest sentit, segons els signants, contradiu frontalment la Constitució la investidura genèrica al Govern i a les comunitats autònomes per desenvolupar en general o en aspectes concrets la Llei orgànica del poder judicial, car l'eventual deferència a la potestat reglamentària només pot estar atribuïda al Consell General o altres òrgans de govern propis del poder judicial. En conseqüència, consideren inconstitucionals els art. 189.1, 272.4 i 455 i la disposició addicional primera, apartat segon, en la versió donada per la Llei orgànica 16/1994.

El segon vot, subscrit pel magistrat Vicente Conde Martín de Hijas, considera indiscutible l'ajust entre la Sentència i la jurisprudència constitucional anterior, però justament per ser aquesta la premissa discrepa de la majoria. Al seu parer, no és possible conciliar la idea d'unitat i d'independència del poder judicial amb la intromissió en la seva àrea institucional de poders aliens al seu propi òrgan de govern, estatal i únic.

Mercè Barceló

Sentència 148/2000, d'1 de juny (BOE núm. 156, de 30 de juny, suplement).

Conflicte positiu de competències plantejat pel Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya contra el Reial decret 769/1993, de 21 de maig, pel qual s'aprova el Reglament per a la prevenció de la violència als espectacles esportius. Vot particular.

Ponent:

María Emilia Casas Baamonde.

El Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya planteja el conflicte positiu de competències núm. 3.242/1993, contra el Reial decret esmentat que aprova el Reglament per a la prevenció de la violència als espectacles esportius, ja que entén que vulnera les seves competències

en matèria d'«espectacles» i de «creació de la seva policia pròpia» (art. 9.31, 13 i 14 EAC). Per la seva banda, l'advocat de l'Estat sosté que el Reial decret s'ha dictat a l'empara del títol competencial de «seguretat pública» (art. 149.1.29 CE), i subsidiàriament en la competència sobre competicions esportives en els àmbits nacional i internacional.

En el requeriment previ, el Govern

central admet que l'aplicació del Reial decret correspon a la Generalitat. El que ara es discuteix és el títol competencial per dictar-lo. En qualsevol cas, es tractaria, segons l'Estat, d'un desplegament del que disposa el títol IX de la Llei 10/1990, de 15 d'octubre, de l'esport, i de la Llei orgànica 1/1992, de 21 de febrer, sobre protecció de la seguretat ciutadana. També s'adopten els preceptes del Conveni europeu sobre la violència en l'esport i les recomanacions de la Comissió creada a aquest efecte al Senat. Cal destacar, a més, que per mitjà del Reial decret 1247/1998, de 19 de juny, es va efectuar una modificació en el contingut, que va afectar l'apartat 1 de la disposició transitòria única, i també els art. 2, 6, 8 i 23. Aquests canvis amplien el camp d'aplicació del reglament. No obstant això, el Tribunal Constitucional considera que es manté viva la disputa competencial, que subsisteix amb la normativa vigent (FJ 3, *in fine*).

La representació processal de la Generalitat considera que té competència per regular les mesures de prevenció de la violència als espectacles públics, i que per aquest motiu no seria d'aplicació a Catalunya el que disposa el Reial decret impugnat. Però el Tribunal no acull aquest argument, ja que afirma que es dicta en aplicació del que preveu l'art. 149.1.29 CE, relatiu a la «seguretat pública».

Per al Tribunal, el que es tracta d'anàlitzar és la competència estatal per dictar normes de «seguretat pública» en relació amb determinats espectacles esportius, i en especial el futbol, «*cuestión que es por completo diferente de la posibilidad de que el Estado, a través de sus Fuerzas y Cuerpos de Seguridad, intervenga directamente en funciones atribuidas a la policía autonómica, a requerimiento de la Generalidad o por iniciativa propia*» (FJ 8). I afegeix: «*Nos encontramos, pues, en una situación de confluencia de competencias,*

de entrecruzamiento o yuxtaposición de títulos competenciales distintos», de «*concurrency entre la 'seguridad pública' y diversos títulos estatutarios*» (FJ 9).

El Tribunal assumeix una concepció expansiva sobre el títol competencial estatal «seguretat pública», d'acord amb el que sosté l'advocat de l'Estat. En conseqüència, el sistema de prevenció i de qualificació del risc dels esdeveniments esportius s'inscriu dins l'art. 140.1.29 CE, ja que ha de ser el mateix per a tot el territori espanyol. Això no impedeix l'execució d'aquestes normes per part de la policia autonòmica, «la manera concreta de dur a terme les tasques policiaques», com també la col·laboració, la coordinació i la informació en el marc del disseny general que defineix el Reial decret impugnat.

El Tribunal desestima el conflicte instat per la Generalitat de Catalunya. La Sentència va seguida d'un vot particular emès per la magistrada María Emilia Casas Baamonde, al qual s'adhereix el magistrat Carles Viver Pi-Sunyer. Partint de la conformitat amb la construcció que fa la Sentència pel que fa a la ubicació del Reial decret impugnat dins la competència estatal sobre seguretat pública, discrepa de les conseqüències que es deriven amb relació a les competències autonòmiques. Diferents preceptes del Reial decret —els art. 39.2, 40.1 últim incís, 43, 44, 56 A) i B)— no respecten les competències de la Generalitat. Així, s'afirma: «*En tales preceptos la normativa estatal ha dispuesto, efectivamente, el modo concreto de llevar a la práctica los cometidos policiales establecidos normativamente, lo que debería habernos llevado a concluir que han producido una vulneración del ámbito funcional*» de la competència de la Generalitat sobre la seva policia autònoma, cosa que en condiciona l'actuació.

Joan Lluís Pérez Francesch